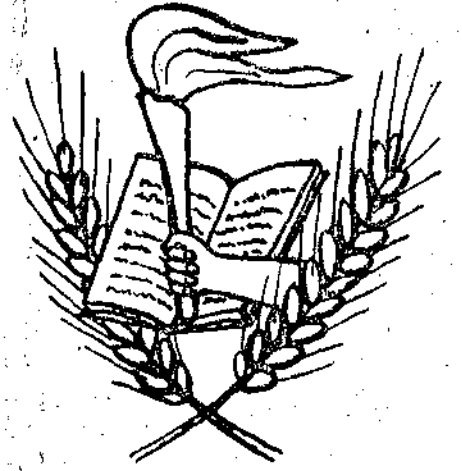

ДОБРУДЖАНСКО ЗНАМЕ

МЛАДЕЖКИ ЛИСТЪ

Урежда Редакционенъ комитетъ
Цена 2 лева

Абонаментъ за година 40 лв., за 6 месеца 25 лв., за странство 60 лв. годишно.

Излиза два пѣти въ месеца.
Редакторъ: Ив. Георгиевъ

Неуморно на работа

Една година се изменя отъ като Добруджанската младежъ следъ упорита работа се събра на конференция и открито заяви, че за правилниятъ развой на освободителната борба, е необходимо организирането на челниятъ отрядъ на тая борба — *младежта*

Чрезъ свои представители на 3 мартъ м. г. тая младежъ каза открито и ясно, че само съюзътъ на Добруджанската младежъ, е формата на нейната организация и който иска друго, той или не разбира смисълътъ на нашето дѣло или е съзнателенъ неговъ врагъ.

Изминатиятъ пѣтъ презъ тая година потвърди ясно това.

Днесъ малцина сж които ще отречатъ необходимостта и навременността на Добруджанското младежко движение, но щомъ това те не могатъ да сторятъ открито, вършатъ го изъ засада, обявявайки се за младежкото движение, но противъ неговия съюзъ.

Намъ е добре известна тактиката на „раздѣляй и владей“ и заради туй когато стане въпросъ за младежко движение, открито ще заявимъ, че нѣма истинско младежко движение съ духа на Караджата, безъ съюза на Добруджанската младежъ.

Когато днесъ се насърдчава полемътъ на едно женско движение средъ добруджанската емиграция, косвенно се признава ценността на поддѣленията на освободителната борба.

Спесифичнитъ и ценни качества, както на женитъ тѣй и на младежта се явяватъ крайно необходими за успѣхътъ на общото дѣло, но тѣ трѣбва да бждатъ отпелени въ съответнитъ организационни форми.

Днесъ, една година следъ създаването на Д. М. С. нашъ дългъ е наново да стегнимъ нашитъ мишици, да се впуснемъ неуморно на работа и неотдавайки се на провокации и интриги, въ скоро време да се поздравимъ съ реални резултати на нашиятъ неуморенъ трудъ въ полето на общото дѣло, за да се видимъ въ скоро време на извиятъ редовенъ конгресъ на Добруджанската младежъ.

Млади добруджанки и добруджанци! Съ примѣрътъ на плеадата борци за свободата, впуснете се на неуморна работа.

Съ готовността на Ботевъ заявете:

„Нѣма властъ надъ оная глала, която е решила да се отдѣли

Ромжно-унгарския конфликтъ и О. Н.

(Кореспонденция отъ Берлинъ)

Мартенската сесия на съвета на О. Н. биде завършена. Особения интересъ съ който пресата и заинтересованитъ кръгове следѣха заседанията презъ тая сесия биде напълно оправданъ. Защото поставенитъ на разглеждане въпроси бѣха отъ естество, което даваше право на нѣкои да считатъ, че този пѣтъ О. Н. е поставено предъ положението да демонстрира публично своето пълно безсилие.

Най-важния пунктъ отъ дневния редъ на тая сесия бѣше безспорно, въпроса за унгарскитъ оптанти. Той се слага вече нѣколко пѣти на разглеждане за да бжде отново отлаганъ и най-после не разрешенъ. Следвоенитъ договори, съ всичкитъ имъ неправди за подчиненитъ народи и всичкитъ неимовѣрни изгоди, щедро поддѣлени между държавитъ, които ги диктуваха, като чели не задоволиха една отъ тия най-облагодетелствани държави — Ромъния. Следъ „геройския“ походъ до Буда-Пеща, въ който биде разграбено и опустошено всичко срещнато по пѣтя, Ромъния прибѣгна до провеждане на прословутата аграрна реформа, предвиждаща специални закони за новитъ земи. Провеждането обаче се върши както е известно по начинъ такъвъ, че населението отъ поробенитъ земи се ограби съ целъ да се застави да емигрира. Жертва на това ограбване станаха и унгарскитъ земевладелци — унгарски поданици въ Трансилвания. Тѣ предявиха искъ и подадоха жалби противъ ромжиската държава, а Унгария влѣзе въ ролята на тѣхенъ покровителъ.

Следъ дълги протакания, дѣлата бидоха внесени на разглеждане въ смѣсеня унгаро-ромжиски арбитраженъ съдъ, уреденъ споредъ едно постановление на § 239 отъ Трианонския договоръ. Както е известно поради неблагоприятнитъ за Ромъния произнесени нѣколко присъди, последната оспори на времето си компетентността му по въпроса и отегли своя делегатъ. До тая постѣпка тѣ прибѣгна за да прекрати едно разрешение отговарящо на безспорно на здравитъ юридически унгарски позиции. Трѣбваше следъ тоя актъ на Ромъния да се прибѣгне до по-висша инстанция и за такава се набелеза съвета на О. Н. Тамъ ромжиския и унгарски делегати изнесоха тезата на своитъ правителства.

Ромжиската теза е:
Експроприацията на унгарскитъ оптанти става на законно основание

отъ раменетъ си, за благо на единъ цѣлъ народъ“.

Постѣпващиятъ пурпуренъ блясъкъ на хоризонта, нека ни вдѣхови и обнадежди за по-свѣтъ бжднини.

Неа предъ нашата сплотеностъ е разбиятъ всички насилия, а предъ нашата доблестъ, паднатъ всички интриги.

Проче на работа, за съюзъ на Добруджанската младежъ за стройна единна младежка организация за свободна и независима Добруджа.

по закона за аграрната реформа. Последната, ром правителство на времето си (Лвереску) бѣ принудено да гласува, за да задоволи деморализираниитъ презъ войната маси и предотврати тѣхното болшевизиране. Такава опасностъ грозеше сериозно страната и застрашаваше следователно и европейския правовъ редъ. Споредъ закона за аграрната реформа се оземляватъ частъ отъ едритъ земевладения въ цѣлата страна и естествено тѣ засяга и унгарскитъ собственици. При оземляването обаче сжщо не се прави разлика между народноститъ и оземленията се простира и на безимотни унгарски селяни въ Трансилвания. Експроприацията на унгарскитъ оптанти се явява една политическа необходимостъ на Ромъния, отъ провеждането на която зависи вътрешното спокойствие на страната и закрепването на европейския миръ. Съ други думи ромжиския и тая пѣтъ сглобяватъ болшевикитъ плашело, като могатъ да ограбватъ на чуждитъ поданици. Презъ разнитъ фази на конфликта тезата на Ромъния претърпя известно еволюиране. Въ септемврийската сесия миналата година, съвета на О. Н. препоръча на странитъ да потърсятъ начини на споразумение по пѣтя на директнитъ преговори, като посъветва Унгария да се откаже отъ правната си гледна точка по ром. аграрна реформа. Ромъния отъ своя страна да се съгласи да преговаря по въпроса за даване материално обезщетение на засегнатитъ унгарски поданици. На тая база Букурещъ се съгласи да преговаря. Направено бѣ и предложение до Буда-Пеща въ сжщия смислъ.

Вътрешното положение на Ромъния и респективно на либералното правителство бѣ такова, че неволюваше единъ по-широкъ размѣхъ на ромжиската дипломация. Карловския въпросъ биде поставенъ предъ съда въ лицето на Маноилеску. Последва смъртта на Братиану — стѣлба на Либералната партия. Трѣбваше да дойдатъ и антисемитскитъ и противоунгарски изстѣпления въ Ардеалъ

за да изложатъ силно правителството предъ външния свѣтъ и на края отчаяната борба на Националь-Цараниститъ, за да подчинятъ съдбата на либералитъ на оптанския въпросъ.

Тезата на графъ Аппони, застъпващъ интереситъ на унгарскитъ оптанти и представляващъ Унгария, е точно противоположна. Нея наричатъ „правна“. Унгарцитъ даватъ на въпроса чисто юридическа постановка. Вътрешно-политическитъ съображения на Ромъния, тѣхъ не ги интересуватъ. Сжществува факта, че интереситъ на унгарски поданици въ Ромъния сж засегнати. Тѣ се позорватъ на договоритъ и международното право и на основание клаузитъ въ последнитъ, тѣ подвеждатъ подъ отговорностъ ромжиската държава. Признаватъ решенията на смѣсеня арбитраженъ съдъ и искатъ на Ромъния да се наложи да спазва постановленията на договоритъ.

Съвета на О. Н. не е мѣрдавенъ да разрешава въпроси отъ чисто юридически характеръ.

Това е работа на предаденитъ отъ

договоритъ международни сдѣлища и тѣ искатъ отъ съвета да попълни състава на ромжно-унгарския съдъ съ сждии на неутрални държави, намѣсто на отегления ромжиски делегатъ. Презъ Септемврий м. г. графъ Аппони не позволи на Съвета да измѣсти въпроса въ политическа плоскостъ и отрече правото му да дава препорѣжки на странитъ. Въ своята знаменателно-достойна речъ той постави и Ромъния и О. Н., и Чемберлина на мѣстата имъ.

Да приеме Унгария предложението на Букурещъ за директно разбирателство не можеше по следнитъ съображения:

1. Ромъния поставя като предусловие за бждащо разбирателство веднажъ вече препорѣчаното отъ съвета на О. Н. и отхвърлено отъ Унгария предложение, за отказване отъ нейната правна гледна точка. Унгария не може предварително да капитулира, а следъ това да преговаря.

2. Ромъния свързва въпроса за оптанитъ съ тоя за репарациитъ, които изплащане по мораториума е отложено. Въмѣсто Ромъния да даде обезщетение, тѣ се стреми да извлече репарационни изгоди.

3. Предложението е направено форма на ултиматумъ, обстоятелство за което само по себе си е достатъчно да бжде предложението отхвърлено е Острия конфликтъ между Буга, а Пеша и Букурещъ, неразрешенъ все единъ, или другъ смислъ, остава мекрещещъ примѣръ на договорнитъ итъ, правди и следвоенна нестабилността О. Н. се принуди да поеме тоя възпѣръ въ своитъ ржце, въпреки, че една, отъ странитъ оспори правото му да го разрешава. Какво разрешение може да даде О. Н. при предварителното му дезавуиране? Нищо повече отъ декларацията на Чемберлена отъ 9 т. м., че

съвета на О. Н. е безсиленъ да реши едно решение

— Но той може да апелира къмъ добрата воля и добротата къмъ мира на дветъ страни

Презъ тая сесия Съвета има нѣколко тайни заседания, правиха се доклади отъ специална тричленна комисия начело съ Чемберлена, държаха се дълги речи, но все пакъ усилията се насочваха да се намери такава изходна формула, която да измѣсти въпроса отъ масата на О. Н. Такава формула предложи докладчика на комисията Чемберленъ. Споредъ нея, въпроса да се предаде отново на смѣсеня арбитраженъ съдъ, като последния се попълни съ още двама сждии на неутрални презъ войната държави, а Ромъния изпрати отново своя представителъ. Това предложение Аппони възприе безрезервно. То биде одобрено и отъ другитъ членове на Съвета. Титулеску, който въ началото изглеждаше че е дошълъ да демонстрира своитъ ораторски постижения, по предложението направи нервна декларация, че възприема предложението при условие, че съветътъ ще вмени на съда своитъ презъ Септемврий м. г. направени предложения, като меродавни при решенията на съда. Съ други думи, Титулеску иска да се наложи на съда, като критерий, ромжиската теза.

Това последно, не лишено отъ наивностъ условие, постави ромжиския М-ръ въ твърде комично положение предъ съвета. На трибуната на Съвета

започват да се редят един след друг членовете на Съвета да обясняват на аджамията Титулеску, че на международни съдии не могат да се поставят условия, каквито не са поставяни даже и на допотопните съдии. Чемберлен напомни на Титулеску, че Съвета е обмислил добре въпроса и е взелъ единодушно своето решение. Той апелира към ромжиско правителство и нация, *два пъти да обмислят, до като отхвърлят едно решение, взето единодушно от Съвета.* Бриянъ от своя страна вика:

азъ съм приятел на Ромжния и Титулеску, но въпреки това не мога да одобря поведението му.

Дадената нова насока на унгаро-ромжиския конфликт, предизвика въ Букурещ споредъ присигналитъ телеграми, бури отъ недоволства. Недоволство и отъ решението, и отъ Титулеску, и отъ правителството. Общо впечатление е, че тоя неуспѣхъ на Ромжния предъ Съвета ще се отрази сѣбносно върху положението на днешния кабинетъ въ Букурещъ.

На О. Н. се удаде и този път до нѣкъде за сметка на Ромжния да предотврати единъ сериозенъ блямъ предъ очитъ на свѣта, по единъ въпросъ, свързанъ тѣсно съ най-болната страна на следвоенна Европа. Въ всеки новъ денъ гнетътъ надъ националнитъ малцинства става по-непоносимъ. Гласове за повече международна справедливостъ се издигатъ все по-често. До сега съществуващитъ договори и форуми не взематъ това подъ внимание. Въ опита да се изнасятъ нормалния развой на народитъ се стигна до положение, което може да ражда изненади. И нека не е чудно, ако първата отъ тия изненади се яви и формалното проваляне именно на идеята за О. Н. въ днешната му форма.

Берлинъ, 11 мартъ 1928 год.

К. Айджигагарски

Ромжния въ тревога.

Последнитъ решения въ Женева по оптанския въпросъ и Сен-Готарската афера, хвърлиха ромжискитъ политити въ тревога. Почти всички ромжиски вестници отъ последно време оживено коментиратъ този студень душъ, който се изля на главата на Титулеску, въпреки едномесечната предварителна дипломатическа подготовка.

Ромжискитъ опозиционни партии използватъ този неуспѣхъ на правителството, и засилватъ борбата си за неговото сваляне.

Водителя на Национал-царинистката партия Маниу, е направилъ редъ изявления въ които между другото е заявилъ:

Тези решения разтревожиха цѣлият ромжиски народъ.

Още по болезненъ е случая, че смѣнатата на положението въ О. Н. и на публичното мнение въ странето, се манифестира не само по въпроса за оптантитъ.

Това положение поставя държавата въ опасностъ въ каквато не е била отъ 1916 г. насамъ. Въ това положение — продължава Маниу — ни доведе фалшиността на политиката на либералитъ. Отъ него може да се излезе само като се изгонятъ правителството на либералитъ и се произведатъ свободни избори, единствена гаранция, че правителството което ще произлезе се опира действително на народа. А тая упора ще ни даде сили ефикасно да реагираме срещу опасноститъ.

Тези решения засилиха още повече позициитъ на опозицията специално блокътъ на социалисти и национал-царинисти, които отъ два месеца водятъ упорита борба за свалянето на либералитъ.

На 18 III цариниститъ заедно съ социалиститъ свикаха едно грандиозно събрание на което сѣ присъстваха десѣтки хиляди народни маси.

Следъ устроителитъ манифестации изъ града, една делегация на чело съ Маниу е поднесла резолюцията на Регентството, което отговорило отрицателно на исканията за уволнение на правителството. Следъ този отговоръ, Национал-цариниститъ сѣ ранили да напуснатъ парламента и свикатъ презъ апрѣлъ ново събрание въ Алба Юлия, гдето се предполага че ще бжде решителниятъ моментъ за правителството.

Единъ сърдеченъ апелъ на Добруджанскитъ студенти въ Грацъ

Въ отговоръ на хвърленитъ хули по адресъ на Добр. мл. съюзъ и в. „Добр. Знаме“ отъ групичката — младежи около сп. „Стефанъ Караджа“ — разколници въ добр. мл. движение, ние студентската добруджанска група въ Грацъ — Австрия, изказваме нашето презрение къмъ предателската роля на тая интелгентска групичка, състояща се отъ нѣколко карьеристи, провокатори и проводници на чужда политика въ добруджанското движение, идеологическитъ убийци на Дочо Михайловъ.

Заклеймявайки тѣхното дѣло като противодобруджанско, като такова, което цѣли внасяне дезорганизация и деморализация въ младежкитъ редове на добр. мл. движение и въстремежа си какъ по-добре да угодишатъ на своитъ патрони — агент-провокаторитъ въ срѣдъ добруджанската емиграция, отиватъ до тамъ, че искатъ да образуватъ дружества по подобие на онова въ Ромжния —

„Actiunea Romaneasca“, което отнема всѣкидневно живота на десѣтки честни добруджански граждани, по такъвъ начинъ тѣ искатъ да водятъ една реваншна политика, последствията на която ще бждатъ нови избивания, устройване на нови кървави зрелища въ срѣдата на мирното добруджанско население. Тукъ вече проличава открито предателство тѣхния цинизъмъ спрямо интереситъ на широкитъ добруджански маси.

Но, жестоко се мамите вий, жалки лакеи, защото изстрадалата добруджанска младежъ, изпитала жиливания камшикъ на ромжиската Сигуранца, калена въ самия животъ — въ борбата, разбрала пътя, който единственъ ще ни изведе до свободата, въ нейното лице ще срещнете решителна съпротива и тѣ достойно ще ви отритнатъ като никому ненужни твари.

Мл. сп. „Стефанъ Караджа“ издавано въ Варна отъ сѣщата оная клика-младежи, изпълнено съ лъжи и цинизъмъ — прави мъчителни конвулсии за още единъ мигъ съществуване — изпада въ свирепостъ и като умирающъ змия съска: Добруджанския мл. съюзъ и в. „Добруджанско знаме“ това сѣ агенти на болшевиизма, опасни елементи, конспиратори, и че за образуването на Д. М. С. не съществува нѣкакви обективни условия, и че тоя е станалъ по желанието на нѣколко младежи въ София и пр. и пр.

Младежи добруджанци — обичащи искрено свободата на поробена Добруджа, готови всѣки моментъ да жертвувате живота си за нея, къмъ васъ отправяме нашия апелъ.

Въ дни когато нашитъ бащи, майки и братя пъшкатъ подъ непоносимия тиранически режимъ на чокойска Ромжния, въ моментъ когато шепа куцовласи при активната подкрепа — материална и морална — на ромжиската полиция, устройватъ кървави касаници и отнематъ живота на много невинни добруджанци, въ дни когато хиляди младежи добруджанци, напуснали своето родно огнище, дошли въ България да търсятъ спасение, прѣкарватъ единъ мизеренъ емигрантскъ животъ; когато по силата на реалнитъ обществени условия, биде наложено образуването въ живота на единъ масовъ борчески мл. съюзъ за да могатъ да водятъ борбата за освобождението на поробената имъ родина по-целесъобразно и организирано, рамирать се хора, които съзнателно по единъ безчестенъ начинъ водятъ борба за неговото разгромяване и унищожение на неговия органъ в. „Добр. знаме“, преследватъ се неговитъ читатели и пр. и пр. При това състояние на нѣщата — нашъ священъ дългъ е, все по-упорито да заработимъ за доизграждането на нашия масовъ борчески съюзъ, да стегнемъ нашитъ ре-

35 годишния юбилей на г-нъ Хар. Стефановъ

Той се отпразднува въ недѣля на 25. III. т. г. Отпразднуването стана тържественно, като сутринта въ народния театъръ бѣ уредено отъ софийскитъ училища едно голѣмо утро. Програмата на утрото, съставена отъ разни български народни номера, бѣше изнесена отлично.

Следъ обѣдъ въ салона училището „Тодоръ Минковъ“ бѣше уредена среща въ честь на юбиларитъ, гдето се дадохъ кратки описания изъ тая ната просвѣтна дейностъ (юбилеятъ се празнува съвмѣстно съ тоя на г-нъ Чолаковъ тоже народенъ учителъ).

На юбиларитъ бѣха поднесени поздравии, подарѣци и благопожелания отъ множество представители на учители, училища и пр.

Добруджанци взеха живо участие въ отпразднуването, като масово участвуваха както въ утрото, така и въ срещата.

Освенъ това на юбиларя г-нъ Стефановъ бѣха поднесени поздравии отъ г-нъ Добри Симеоновъ отъ името на И. К., г-нъ И. Т. Колева и Р. Райчева Маслинкова отъ името на дамския благотворителенъ к-тъ, отъ П. Пейчевъ отъ името на Софийското д-во „Добруджа“, отъ Димитъръ Ганевъ отъ името на организираната добруджанска младежъ и отъ г-нъ Борисъ Добревъ отъ името на добруджанскитъ пенсионери възпитаници на г-нъ Стефанова. Г-нъ Айдемирски поднесе подарѣкъ и поздравии отъ името на организиранитъ добруджанци въ Русе, а П. Господиновъ на тия въ Варна.

Освенъ това на юбиларя бѣха поднесени множество подарѣци и писмени поздравления отъ добруджанци въ провинцията.

дове, да напрегнемъ нашитъ сили и се подготвимъ за часътъ на великата борба.

Всички до единъ въ редоветъ на Добруджански младежки съюзъ! Нито единъ да се не хваща на вѣдичата на оная самозвана групичка около сп. „Стефанъ Караджа“.

Нека все по-високо издигнемъ знамето на Дочо — Добруджа свободна и независима!

Само така ще дадемъ отпоръ на самозабравилата с е групичка на тѣхнитъ школувани въ предателство спрямо интереситъ на широкитъ добруджански маси, търгаши. Само така ще оправдаемъ нашето място въ великата освободителна борба на българскитъ и онеправдани добруджански маси.

За групата, секретаръ: П. Дерменджиевъ

Стопанското положение на Ромжния

На горната тема на 26. II. т. г. по инициативата на Софийската младежка добруджанска група, г-нъ д-ръ Н. Сакаровъ, държа една отлична сказка.

При препълненъ съ публика салонъ на Чиновическото д-во, сказката разви следнитъ мисли: Още преди Балканската война, Ромжния имаше голѣмо икономическо значение, но следъ нея и, особено следъ последната Общоевропейска война, тя стана една велика сила по икономическо състояние и перспективи за развитието.

По отдѣлно тя надмина всички балкански страни, дори „великата“ Югославия и Чехословакия.

Ромжния днесъ може да се нарече обетована земя, но не на свобода или народно добруване, а като стопанска единица.

Не ѣ липсватъ почти никакви елементи за стопанско развитие, което беше възможно само следъ създаването на „великата“ Ромжния.

Важенъ елементъ въ нейното развитие сѣ зърненитъ храни, но като захваляемъ съ тѣхъ и свършимъ съ петрола и промишлената икономика, всичко въ днешнитъ ѣ предѣли е въ изобилие.

Въ XIX вѣкъ, пѣкъ и началото на XX-тия, Австро-Унгария и Русия въ своята борба за хитерландъ и хегемония, играеха твърде важна роль въ отноше-

нията на балкано-дунавскитъ страни. Събитията следъ Европейската война разгромиха Австро-унгарската империя и отъ нейнитъ развалини се създадохъ редъ нови държави, а за Ромжния тя стана главния източникъ на нови територии.

Мирнитъ договори следъ войната създадохъ твърде привилегировано положение на Югославия, Чехословакия и Ромжния, които за да запазятъ статуквото създадено отъ тия договори, образуваха Малката антанта, която не представлява нищо, освенъ единъ блокъ за пазене плячката отъ войната. Тая изходна точка не трѣбва да се изпусне изъ предвѣтъ, когато една национална организация респ. Добруджанската, ще избира плътищата на своята борба.

По ромжиската статистика, преди войната стара Ромжния имаше кръгло 7,904,000 жители и 137,903 кв. км. площъ.

Следъ войната населението ѣ се увеличи съ 2 и пол. пъти. Тя заграби Бесарабия, Буковина, Трансилвания, Мармаръшъ, Седноградско, Банатъ и Добруджа.

Всички тия области и населення съединени даватъ единъ отличенъ стопански блокъ, съ населення, пакъ по ромжиска статистика, кръгло: ромжии — 10,781,000 д. българи — 350,000 илци — 833,000 руск-украинци — 1,016,000

маджари — 2,400,000 „
евреи — 683,000 „
други — 1,473,000 „

Или всичко: — 17,536,000 „

Единъ голѣмъ въпросъ въ Ромжния е землевладѣлческия.

Още въ епохата на великата франска революция и по-късно въ революциитъ на 1848 година, се нанесе ударъ върху крепостното феодално робство, а въ цѣла Европа, обаче, въ две голѣми държави остана феодалния начинъ на владѣние земята.

Това сѣ Унгария и Ромжния, ужъ модерни държави, а базата на стопанскитъ имъ животъ е фактически крепостически. И днесъ въпрѣки тѣй наречента аграрна реформа, строеж на крепостическото въ Ромжния не е премахнато напълно.

Едъръ собственикъ тамъ се мѣта, щомъ има надъ 1000 декара земя; срѣденъ — отъ 100 до 1000 декари; дребенъ — до 100 декари.

Въ стара Ромжния преди войната разпредѣленито на земята е било:

- 1) Едри собственици сѣ съставлявали 0,64% отъ всички собственици. Тѣ сѣ владѣли, обаче, 48% отъ цѣлата земя.
- 2) Срѣдни собственици сѣ съставлявали 36% отъ всички собственици. Тѣ сѣ владѣли, обаче, 11 на стотъ цѣлата земя.
- 3) Дребнитъ собственици сѣ съставлявали 95,9% отъ всички собственици. Тѣ сѣ владѣли, обаче, 40,9% отъ цѣлата земя.

А споредъ официалнитъ свѣде презъ 1920 г., преди аграрната реформа разпредѣленито на земята въ днешна Ромжния е било:

Едри землевладѣлци — 17,409 души владѣли 11,460,000 хектара.
Срѣдни землевладѣлци — 380,803 души владѣятъ 7,001,000 хектара.
Дребни землевладѣлци — 1,946,991 души, които владѣятъ 5,851,000 хектара.
Земледѣлски работници само стара Ромжния има 194,000, а съ новобласти 757,000 души.

Аграрната реформа се създаде по натиска на революционнитъ влияния следъ войната и особено подъ влиянието на руската октомврийска революция, която влияние заплашваше да се разрази цѣла Европа, дори по свѣта.

Найната целъ бѣше крайно ограничена. Селското население, далечъ на г-лучи необходимата за препитание земя. По закона се отнемаше земя на ора, който има отъ 2500 декара на горе и то не безплатно, а като се заплаща съ 40 пъти повишение, т. е. по златия курсъ на лея, илюсь посижпването.

Най-важното въ тая реформа е, че тя не е еднаква за всички провинции на Ромжния, а особено различна е за Добруджа, гдето на дохаранитъ за колонизиране цинцари се опредѣля да се даде минимумъ 100 декара, а на тамошнитъ жители, които следва да се оземлятъ се предвижда 50 декара. И това обаче не се изпълнява, като дори се заговори за възвръщане земята на едритъ собственици.

Кога сж по-логични

Една кратка телеграма на Б. Т. А. съобщава за заседанията на Д-вата за мир чрез О. Н. в Брюксел. Въ тази конференция е бил сложен на разглеждане и въпроса за българските малцинства в Македония и Добруджа. Според горното съобщение въпроса за Македония бил отложен за едно идущо заседание, а по въпроса за добруджанци било постигнато известно споразумение между българския и романски делегати да действуват за зачитане правата на добруджанското малцинство, гарантирани от договорите.

Още един път измъчената душа на добруджанци ще трепне в очакване на изменението на един кървав режим, който съ години го тормози. И още един път той ще бъде покрусен в своите надежди. Защото дългия опит и настоящето положение показват, че думите и дѣлата сж съвременно различни нѣща.

Единъ погледъ хвърленъ днесъ върху положението и въпроса за малцинствата ще ни убеди върху голѣмитѣ противоречия на възгледитѣ и мненията по този въпрос. Голѣмитѣ империалистически държави които сж виновници за царящия хаосъ въ Европа и другитѣ страни, взематъ отношение, крайно противоречиво, въ зависимост отъ тѣхнитѣ интереси. „Борци“ въ даденъ случай противъ потисническия режимъ надъ дадени малцинства, въ другитѣ се явяватъ сами потисници, жестоки и отвратителни.

Докато Мусолини и цѣлия фашистки печатъ не пропуцатъ случая да изказватъ своитѣ симпатии къмъ борцията се за по сносенъ животъ македонския народъ и сипятъ закани срещу Югославия, сжция Мусолини и този сжщия печатъ отправиха люти закани срещу австрийския Канцлеръ Зайпелъ и срещу цѣлата нѣмска нация, защото сж посмѣли да издигнатъ гласъ на протестъ срещу непоносимия и жестокъ режимъ на сжщия Мусолини надъ нѣмското население въ Тиролъ. „Бореца“ срещу неправдата надъ македонския народъ, съ отвратителенъ цинизъмъ заявява въ отговоръ на справедливитѣ протести на австрийския парламентъ, че втори пътъ вече неговия отговоръ ще бъде действително.

Чемберленъ, който въ последната сесия на О. Н. можа да наложи на Ромъния известна теза, отговаряща до известна степенъ на интереситѣ на унгарскитѣ малцинства и следователно да мине за борецъ за правата на малцинствата, въ сжщото време изпраща опекуни въ 300 милионна Индия за да ѝ коватъ нови вериги. Той изпраща аероплани ескадри и танкове да удавятъ въ кръвъ движението

на арабскитѣ племена за национална свобода, а на опита на Египетъ да се противопостави на стрѣмжитѣ на Англия да се подчини напълно, сѣржъ Остинъ Чемберленъ „борецъ“ срещу тиранията чрезъ нота отговаря: Правата на владение въ долината на Нилъ, които Богъ ни е далъ, сж наши и ние по никой начинъ нѣма да се откажемъ отъ тѣхъ“.

Полша, която до скоро се бореше за национална независимост, днесъ съ сжщата жестокостъ потиска чуждитѣ народности. Тя държи хиляди бѣлоруси въ затворитѣ, а сега е инсценирала процесъ срещу работническо селската организация „Хромада“ по който процесъ сж подведени повече отъ 500 бѣлоруси.

Франция по най-бруталенъ начинъ задушва националното движение въ Елзасъ и Лотарингия.

Въ Югославия, Ромъния и Гърция процеситѣ срещу народноститѣ малцинства станаха система. И вмѣсто подобрене, следъ всѣка конференция и взети резолюции, потисницитѣ, като чели за подигравка, засилватъ своитѣ варварски мѣрки.

Грубата действителностъ иде по най-категориченъ начинъ да опровергае наивността и словоборства.

И предъ тази груба действителностъ поробенитѣ малцинства и народи трѣбва да се защитятъ: Кога тези доброжелатели сж по логични? То гасъ, когато се явяватъ „защитници“ на потиснатитѣ ли, или когато тѣ самитѣ ги потискатъ? И отговора не ще бъде другъ, освенъ този: че тѣ се явяватъ само да заменятъ едно робство съ друго.

А логичното заключение, което трѣбва да извлѣкатъ потиснатитѣ народи отъ това е, че отъ тѣхната „борба“ тѣ немогатъ да очакватъ нищо добро; че на разнитѣ конференции и др. могатъ да се говорятъ хубави думи и взематъ отлични резолюции, обаче тѣ ще си оставатъ само резолюции до тогасъ, до когато потиснатитѣ, чрезъ своитѣ здрави, масови организации не имъ дадатъ приложението въ живота.

Ето защо поробенитѣ добруджанци и емиграция и следъ хубавитѣ пожелания въ Брюкселъ съ удвоена енергия ще продължатъ изграждането на своята организация, знаейки че само чрезъ нея ще могатъ да стигнатъ до крайната цѣль — свободата на Добруджа.

Д. Степ.

Силата на освободителната борба лежи въ организацията на народнитѣ маси.

НАШИ РАБОТИ

Какъ се правятъ протоколи

Въ брой 56 на в. „Добруджа“ се публикува резюме отъ протоколъ № 3 на Д-во „Добруджа“ въ С. Заветъ, споредъ който последното разтуря Младежката група при сжщото, като се заявява, че Младежката група въ Заветъ е била, ни по-вече, ни по-малко, само съ 1-2 члена.

За да се види съ какви средства се стига до подобни диктувани отъ И. К. протоколи, ние ще се повърнемъ малко въ предисторията имъ. Заветското Д-во „Добруджа“, е едно отъ мнозината „якоглави“ които не искаха да се подчинятъ на неотговорни фактори въ Добруджанското движение, за да плащатъ данѣтъ на разни бандити и, подпомагаше младежкото движение, въ което виждаше упората и надеждата на проунденитѣ добруджанци.

Това обстоятелство твърде много дразнеше тия неотговорни фактори и те се опитаха да смажатъ главата на тия „непокорни“ добруджанци. Средствата за това бѣха различни.

Най-напредъ предписаха цѣлата тая дейностъ на Д-вото на местниятъ жителъ бившъ учителъ, Ив. Кръстевъ. Опитаха се да заплашатъ както него, тъй и членове на Д-вото и Мл. група. Това не помогна. Упражнения се дадения надъ И. К-тъ и той предписа специални писма на много добруджанци (не само въ Заветъ) съ които ги заплаши съ редъ санкции, ако продължаватъ да упорстватъ.

Въ отговоръ на това, обаче изглежда, че той (И. К.) е получилъ редъ протести, които по после въ окръжно № 408, предписа на Младежитѣ.

Копия отъ единъ подобенъ протестъ се получи въ редакцията ни още презъ м. декември м. г. но който не публикувахме само отъ желание да не бъдемъ обвинени, че слагаме пречки въ колесницата на И. К-тъ.

Днесъ обаче, когато се публикуватъ протоколи съ които искатъ да се похвалятъ, че всички сж противъ младежкитѣ групи, ние сме длжжни да кажемъ истината. Този протестъ гласи:

До Г-нъ Председателя на Висшия Д. С. Съветъ, копие в-цитѣ „Добруджа“ и „Добруджанско Знаме“.

Ст. София

Причинитѣ за нередовността на членовѣтъ на Д-во „Добруджа“ с. Заветъ, Кеманларско.

Отъ три години вече, членовѣтъ на дружеството ни съ изключение на

една малка частъ, не си плащатъ членскитѣ вноски.

Кои сж причинитѣ за това, до сега не можеше да се схване, или умислено се премѣлчаваше.

Но днесъ азъ имайки честта да бъда времененъ председателъ на това Д-во, можахъ да констатирамъ следното:

Поканвайки всеки единъ да си уреди задълженията спрѣмо Д-вото, получавахъ отговоръ; не давамъ нищо, понеже нѣма редъ и правда.

Беденъ като тѣхъ, не стоящъ съ нищо по-горе отъ никого, азъ можахъ да беседвамъ по отдѣлно съ всѣки единъ и констатирахъ общата болка, която задушваше всички и увеличаваше още по-вече теглото ни.

Дълбоко трогнатъ отъ всичко що чухъ, азъ се мъчехъ да всявамъ единодушие между всички, но силитѣ ми се оказаха слаби за това.

Поради всичко това, обръщамъ се къмъ васъ г-нъ Председателю и почитаемий Вишъ съветъ, съ надежда, че ще се взематъ нужнитѣ мѣрки, защото има лица кичейки се съ нѣкакви си етикети, имената на които ще премѣлчимъ, които всѣватъ раздори и разцепления. Тия лица, добре известни вамъ, опредѣлятъ, че този билъ комунистъ, онзи незнамъ какъ вистъ, този билъ полезенъ онзи не и пр.

Сжщитѣ нареждатъ кой-къ да се чете и кой не, че „Добруджанско Знаме“ билъ комунистически и пр. и пр. Отъ излезлитѣ до сега броеве на младежкия органъ „Добруджанско Знаме“ които редовно четемъ, ние не виждаме нищо подобно, а напротивъ въ негово лице виждаме единъ изразителъ на нашитѣ нужди и въреитѣ борецъ за истинската свобода на Добруджа.

Сжщитѣ хора, обаче, които хулятъ единитѣ, а защитаватъ другитѣ не даватъ по два лева дори и за съюзния органъ в-къ „Добруджа“.

Даваме гласностъ на това, защото до като има такива самозвани капитани които парадиратъ, че тѣхно е царството днесъ, не само нашата, а всички организации ще завладѣва все по-вече апатия. Ето вече нѣколко месеца, всички добруджанци говорятъ, че нашето Д-во било обложено отъ нѣкого си, съ 5,000 лв. данѣкъ. За какво е той и отъ кого се облага, това остава тайна.

Ние вече знаемъ, че отъ подобни данѣци се удовлетворяватъ лични смѣтки, а не отиватъ за обща работа!

Добруджанцитѣ се възмущаватъ и протестираатъ противъ тия своево-

Важно богатство въ Ромъния е минното съ петрола на чело.

Днесъ Ромъния, както и Полша и Югославия, представлява единъ постояненъ воененъ лагеръ за пазене на „културата“.

Политическиятъ ѝ животъ томе е обледенъ отъ грижи за запазване на статуквото, създадено отъ мирнитѣ договори. Всички ромънски партии съ изключение на работническитѣ, които сж твърде слаби — сж единодушни по въпросъ за запазването на статуквото.

Най голѣма партия е тая на либералитѣ, начело съ финансовата династия на Братиянуовитѣ, която отъ дълги години и на властъ и въ опозиция, движи политическия животъ. Въ последнитѣ години се засили твърде много и партията на Цераниститѣ, която до голѣма степенъ бѣше подъ влиянието на Руската революция. Тя е, която издига лозунга за по голѣми демократични права и националнитѣ меншества въ борбата си противъ либералитѣ твърде разчитатъ на нея.

Вжтрешното положение днесъ е насочено къмъ три главни линии:

1) Да се премахнатъ опасноститѣ отъ селската партия, за да не би да се измѣни създаденото статукво.

2) Да не се допустне развитието на работническото движение, което би заплашило това статукво и

3) Най-важнитѣ елементи на ромънската политика да се засили денационализацията и колонизацията, като дори се каикѣти и не ромънския капиталъ.

Презъ 1924 год. Братияну помска да

осигори Бесарабия за Ромъния, за да има по този начинъ една широка граница на морето—стара мечта на ромънския империализъмъ, съ тенденция да стигне мечтанитѣ четирирогѣлникъ — Русе—Шуменъ—Варна. За тази цѣль се свика Ромъно-Руската конференция въ Виена. Когато обаче руситѣ поискаха да се произведе плебисцитъ и населението въ Бесарабия само да опредѣли своята съдба, Братияну смѣтна населението за малолѣтно и не се съгласи на подобна работа, защото утре и Добруджа и други ще поискатъ плебисцитъ и отъ статуквото не ще остане нищо. Следъ този неуспѣхъ Братияну подкрепата на Мусолини за признаването градежа надъ Бесарабия.

Въ европейската политика мѣстото на Ромъния е на страната на ония, които до Ланския договоръ считаха, че мирнитѣ договори сключени въ Версайль, Ньой и др. сж неизмѣнни. Лозанскитѣ договори между Турция и Гърция обаче дойдо да покаже, че положението създадено въ Версайль не може да бъде вѣчно и въ Европа тая духътъ на Локарно и пресловутиятъ Кеневски протоколъ, т. е. опитаха се съ други средства да осигурятъ плячката на войната. Обаче консерваторитѣ и националиститѣ въ Англия и Франция се побояха политиката на Локарно може да доведе ревизията на договоритѣ и напгнаха всички сили да натурнатъ Македонелдъ и но.

Следъ това Женевския протоколъ и Локарнскитѣ пактъ увиснаха въ въздуха

Създаха се нови групи въ политиката на Европа, Англия подкрепена отъ

Италия и др. смѣта, че О. Н. не може да имъ осигури положението и що трѣбва да се върнатъ къмъ старата система на съюзитѣ и всѣка държава да си дѣри съюзници, за да се пази равновесие въ Европа.

Втората теза е тая на Франция, подкрепена отъ малката Антанта, Ромъния, Югославия и пр., която гласи:

Да не се пипатъ мирнитѣ договори, тѣ сж много угодни за победителитѣ и всѣко измѣнение ще бъде еднонаправно нарушение на статуквото.

Третата теза е тая, която смѣта, че и при системата на съюзитѣ, тая положение не може да продължи, до налага ревизия на мирнитѣ договори. Така О. Н. си остава мѣсто гдето се дѣламъ за миръ и пр., а се действа въ столицитѣ на отдѣлнитѣ държави, където трѣскаво се възбуждатъ за война. При това положение Ромъния държи „Исо“ на Франция заедно съ другитѣ държави въ Малката Антанта и Полша.

Но за да защити по-добре границитѣ си тя пристѣпва къмъ отдѣлнитѣ съюзи и отъ тамъ се яви Полско-Ромънския воененъ съюзъ, Ромъно-Югославияския съюзъ и др. цѣльта на които е запазване на Бесарабия, Добруджа и другитѣ провинции загубени отъ Ромъния.

Въ тая своя политика Ромъния има за съюзникъ и Мусолини, който притиска Югославия на Адриатика и по тая начинъ ѝ отправя къмъ Вардарската долина, което обстоятелство вреди твърде много на борбата на македонскитѣ народи.

При така очертаното положение, спасението на малкитѣ балкански народи си

Балканитѣ.

Но това е една по-далечна идея. Преди да постигнатъ политическа автономия на Македония, Добруджа и пр. и въ пѣтъ къмъ такава автономия, поробенитѣ малцинства иматъ едно друго право, ужъ гарантирано отъ мирнитѣ договори, но което ще трѣбва съ борба да си извоюватъ.

Това право е правото на една *културна автономия*, чрезъ която ще минатъ къмъ политическата автономия. Само автономнитѣ държави ще постигнатъ Балканската федерация.

Добруджа дълги години смѣтана отъ самитѣ ромъни за чужда на тѣхъ областъ, която едва следъ освобождението на България се хареса на оштитѣ ромъни, и тѣ смѣтнаха, че безъ Кюстенденското пристанище не могатъ да дишатъ, но може при днешнитѣ условия, сама да реши проблемата за нейнитѣ граници. Но за туй пѣтъ тя ще дѣри подкрепата на приятелитѣ на поробенитѣ, а за своитѣ културни права ще издига гласъ предъ ония, които сж ги поели подъ своитѣ граници.

Редакцията умолява всички

до които сж изпратени брошури отъ реферата на нашия сжжп покойникъ Ил. Ачковъ, веднага да се отчетатъ за продадените, а непродаденитѣ да повърнатъ. Брошурата е на изчерпване и всѣкой който иска да я има, нека побърза да я поиска.

лия и се отказват от организаци- ята, считайки я за покровител на подобни лица.

Ето защо г-да отъ почит. Висшъ Съветъ, обръщаме Ви внимание върху горното и искаме да се вземат мърки и се спратъ своеволията на тия хора, виновници за разтление, насъсквания и взаимни борби.

Нека се пресекътъ крилата имъ, за да престанатъ измислицитъ — единственна причина за апатията всрѣдъ добруджанскитъ маси.

Врем, председател на Д-во „Добруджа“ Ал Стояновъ.

Тъкмо по времето обаче, когато тѣзи наивни хорица отчакваха нѣкакви мърки отъ управата на Съюза, въ отговоръ на горниятъ протестъ под- председател на И. К-тъ отправи въ София закани, че „само Заветъ оста- на но и съ него скоро ще се справимъ“.

По доноси на тия неотговорни лица подъ пълната закрила на И. К. презъ януарий въ Заветъ се извършиха арести, най-напредъ бѣ арестуванъ поменатия у-ль Ив. Кръстевъ, следъ това секретаря на младежката група Георги Петкановъ, една учи- телка приятелка на добруджанската младежъ, както и нѣкои други местни младежи. Обвиниха ги въ „опасна“ „конспирация“ разкарава ги до Русе и София, нѣкой набиха добре, следъ което ги освободиха. Освенъ това абонати на „Д. З.“ отъ Заветъ и др. се заплашваха отъ желѣзната ржка на . . . . . въ читалището въ слъщото село „Д. З.“ се конфискува и пр. Разбира се конспирация не се указа, но целта се постигна. Изплашиха се добруджанскитъ бѣжанци и за да бждатъ оставени на мира, подписаха диктуванъ имъ протоколъ. Ние оста- вяме на добруджанската емиграция да прицени всичко това и си направи заключение какъ същия Ал. Стоя- новъ, който къмъ края на декемврий издигна гласъ срещу престѣпния по- ходъ на разни шайкаджий и въ за- щита на младежката и „Д. Знаме“ на 5 февруарий нѣколко дена следъ освобождението на арестуванитъ под- предъ протоколъ за разтурянето на младежката група съ „1—2“ члена. А редакцията на в-къ „Добруджа“ щомъ е решила да публикува резюмета отъ протоколи нека публикува и всички изложения които получава.

Гласъ въ защита на Д. М. С. (Писмо отъ Разградско) Г-нъ редакторе, за пръвъ пжтъ и азъ решихъ да излъжа публично, чрезъ „Добруджанско знаме“, съ нѣколко думи въ защита на Добруджанския Младенки съюзъ, защото като всѣки честенъ добруджанецъ, менъ не може да не ме възнува въпроса, защо се е родилъ Д. М. С. Може ли юнашкото сърдце на чистъ българинъ спокойно да гледа и слу-

Гласъ въ защита на Д. М. С.
(Писмо отъ Разградско)

Г-нъ редакторе, за пръвъ пжтъ и азъ решихъ да излъжа публично, чрезъ „Добруджанско знаме“, съ нѣколко думи въ защита на Добруджанския Младенки съюзъ, защото като всѣки честенъ добруджанецъ, менъ не може да не ме възнува въпроса, защо се е родилъ Д. М. С. Може ли юнашкото сърдце на чистъ българинъ спокойно да гледа и слу-

Добруджа? Може ли при това поло- жение спокойно да се наблюдава какъ ние тукъ, които ни е широко около врата, сме се втурнали изъ разнитъ политически партии и принасяйки това партизанство въ нашето движение, съ хубаво име и свѣтло бждаще, ставаме причина за неговото отслабване и раз- стройство?

Въ последнитъ години като чели въ нашето движение настъпи едно самозабравяне и нападкитъ: „ти си ко- мунистъ, ти си дружбашъ, ти . . . зго- вористъ“ и пр., станаха единственитъ оржия на борба.

Разбира се, всѣки съзнателенъ чо- вѣкъ е свободенъ да си има полити- чески убеждения и партийна прина- длежност, но престѣпление е, когато тия партизански смѣтки се пренасятъ въ добруджанското движение. Щомъ известни лица ужъ отдали се на об- щественно дѣло, поставятъ надъ него личнитъ си смѣтки и интереси, тѣ, естествено се отдалечаватъ отъ во- лята на народа и своеволието и само- забравата ставатъ тѣхенъ съпътникъ.

Но на такива лица и „водачи“, Добр. Младежки съюзъ чрезъ своя органъ смѣло смѣква маскитъ и тѣ после се сърдятъ на този съюзъ, че „изкарава лицата на пазаръ“.

Но може ли иначе? Кой ще стори това ако не крилатата непоковарена младежъ?

Азъ който съмъ незаинтересуванъ въ борбата на дветъ страни, и който не съмъ се ангажиралъ ни къмъ една-

Колона на жената

Майчинство

На горната тема подпредседател- ката на Соф. млад. група г-ца Д. Гос- подинова на 28. II. т. г. изнесе рефератъ. Реферата имаше повече образо- вателенъ, отколкото публиченъ харак- теръ. Бѣше посетенъ сравнително добре. Темата бѣше развита съ не- обходимата вещина отъ референтката която изтъкна голѣмото значение на майчинството, като частъ отъ общата проблема за жената.

„Проблемата за жената — про- дължи референтката — е една отъ най-старитъ проблеми на свѣта. Тя е проблема на самия животъ, на него- вата уредба“.

Върху нея сж писани много тру- дове, ала въ никой тя не е получила едно всестранно осветление. Едва фи- лософа и поетъ; Ото Вайнинггеръ, въ „Полъ и Характеръ“ хвърли нова светлина върху понятието за жената. Понататъкъ референтката разгледа обстоятелството за майчинството, неговитъ прояви къмъ децата въ раз- личната имъ възраст, зв да дойде до опредѣлението на самото майчинство съ неговата майчина любовъ, като истинктивно природна необходимостъ, а истинската духовна любовъ се нами- ра далѣкъ отъ самата майка, т. е. въ любовта на човѣкъ къмъ човѣка.

Разглеждайки днешнитъ отноше- ния на човѣчеството къмъ жената, — по-опредѣлено, жената майка — коя- то съзнателно се издига въ култъ на божественостъ, за да се държи подъ робство, като повикана само за майка, референтката мина къмъ общественото положение на жената майка и ней- ниятъ стремѣжъ за равенство съ мж- жътъ

„Съвременната култура и напредъ- тка на техниката поставиха жената на равно съ мжжа въ борбата за сж- ществуване.“

Това обаче, не ѝ отне възможно- стта да си остане майка.

Ако днесъ жената се бори за друга роль въ човѣшкия животъ, тя съ собствени сили трѣбва да се мчи да промѣни отношението си къмъ майчиния институтъ и да го прецени не тѣй, както е било до сега. Съ това тя ще внесе въ него повече култура, ще го отдалечи отъ животинското и ще го направи по-пригоденъ за духов- нитъ нужди на човѣчеството“.

Завършвайки своята ценна сказка, референтката се позова на думитъ на англичанката Ев. Манкхъртъ, „вѣ- сттъ не може да се наслаждава отъ истински миръ, до тогава, до когато жената майка на човѣшкото семей- ство, не бжде допусната да управля- ва свѣтовнитъ работи“, и отправи апелъ къмъ майкитъ на човѣчеството, за повече заинтересованостъ отъ об- щественитъ проблеми.

Следъ сказката станаха оживени спорове, въ които се изтъкнаха въпросъ съ общественитъ проблеми и развоитъ на съвременната култура.

та, ни къмъ другата страна, следейки въ „Добруджа“ (на който съмъ абона- татъ) и младежкия органъ „Добру- джанско знаме“ можахъ да констати- рамъ — и считамъ за свой дългъ да кажа открито —, че до сега разце- пленитъ и разстройството въ нашата организация се насажда отъ водачитъ на нашия общъ съюзъ на д-вата, а не отъ тия на Д. М. С.

Ето защо не трѣбва да се сър- димъ на последнитъ, защото тамъ сж сѣ млади хора, непоковарени още отъ партизанщината, не обиколили тая и оная политическа партия.

Естествено, ако тѣ и за въ бждаще не останатъ такива, а нахълтатъ въ партизанското блато, ще си намѣрятъ мѣстото вънъ отъ нашата обща орга- низация.

Днесъ Добр. Младежки съюзъ пред- ставява едно младо дръвче, (фиданка) което растѣ въпреки, че има хора които хвърлятъ камъни върху ѝ. То ще расте защото е право, а нѣщо справедливо, то е свѣтлина и щомъ е така- ва тя рано или късно ще си пробие пжтъ и ще върви все напредъ и на- предъ.

Дерзайте младежи съ духътъ на Караджата, ние сме съ васъ.

Напредъ къмъ свободна и независима Добруджа. Да живѣе съюзътъ на до- бруджанската младежъ. с. Шекере, 18. III. 1928 г. П. Георгиевъ

На балканитъ

Нови смъртни присъди въ Македония. Отъ една година Ма- кедония подъ сръбска власть, стана страната на смъртнитъ присъди и от- мжщенията надъ невинни хора. Презъ миналата есенъ, бѣха извършени нѣ- колко атентати срещу представители на сръбската тиранична власть, които като чели бѣха достатъченъ поводъ за едно поголовно отмжщение надъ мирни граждани.

Десетки невинни хора бѣха раз- стреляни, стотици хвърлени изъ сръб- скитъ зандани, а сръбската темида издаде десетки смъртни присъди надъ македонски граждани.

Напоследъкъ въ Щипъ се гледа дѣлото за убийството на генералъ Ковачевъ по което съдътъ произнесе четири нови смъртни присъди, а дру- ги единадесетъ лица осъди на дѣ- лтъ тъмниченъ затворъ.

Последнитъ смъртни присъди сж едно излишно доказателство за след- военитъ неправди надъ милионни мал- чинства, но тѣ ясно сочатъ на подти- снатитъ, че тѣхното спасение е само въ масовата упорита борба за стро- шаване веригитъ наложени въ Нйои.

Въ Гърция. Последни сведения гласятъ че грѣцкитъ комунисти въ своята пропаганда напоследкъ от- крито заговорили за автономията на Македония. Това обстоятелство раз- тревожило твърде много грѣцкото правителство което предприело арес- ти на комуниститъ. Последнитъ били обвинени, че поддържатъ връзки съ македонски революционни организа- ции които работели за автономна Ма- кедония.

На 11. III въ Солунъ станала кър- вава схватка между работници и по- лицията. Работницитъ устроили мани- фестация и когато полицията ги на- паднала тѣ се барикадирани въ две кафенета. Презъ време на схватката имало ранени и отъ дветъ страни.

Въ Добруджа. „Комита- джии“ подъ съдъ. Ромѣнския в. „Добруджа жуна“ (23. II) излизайчи въ Кюстенджа, съобщава, че предъ апе- лативния съдъ въ този градъ било поставено за разглеждане дѣлото про- тивъ 190 комитаджии, на които се приписватъ безброй нападения. Сж- щитъ комитаджии се сочатъ и като автори на нападението на общината въ Кайнарджа.

По неизпълнени формалности дѣ- лото се е отложило за 27. II. Послед- ни сведения гласятъ, че дѣлото се е гледало, и сж произнесени тежки при- сѣди. Подробности обаче липсватъ. Дължимъ да отбележимъ, че това дѣло е сжщото за което презъ 1925 г. бѣха изтезавани до смъртъ десетки мирни селяни.

А „комитаджинитъ“ за които гово- ри „Добруджа жуна“, сж се, отборъ „комити“ начело съ 70 годишни стар- ци и свещеника на Малка Кайнарджа тоже 70 год.

Академическата младежъ въ защита на македонскитъ мжченици

Въ редакцията ни се получи след- ното изложение — протестъ, отъ ака- демическата младежъ на западъ:

До министръ председателю Вуки чевичъ — Белградъ.

И до насъ стигнаха думитъ а великия жупанъ въ Скопие, полк- никъ Наумовичъ: „За жбъ — челоуъ, за око — глава“. Обаче ние нивкъ не допускахме, че този хунски рин- ципъ ще стане действителностъ Но ето вече това става.

Преди 2—3 месеца въ Сопие бѣха осъдени на дългогодишенъ тъм- ниченъ затворъ за политически пре- стѣпления нѣколко наши колги; въ Битоля единъ македонецъ бѣ съденъ даже на смъртъ и други нѣколко на тъмниченъ затворъ: въ Щипъ други петъ македонци на дълги здини се хвърлятъ въ затворитъ. Заканитъ сж препълнени съ хора. Познавачи изчи- сляватъ тѣхното число и нѣколко хиляди. Най-лошото сж, очче, всѣки дневнитъ убийства на мири македон- ски граждани които дле понятие нѣматъ отъ политика. До сега сж

паднали надъ 60 такива невинни жертви.

Всички тѣзи убийства се вършатъ отъ Вашитъ органи като отмжщение за последнитъ атентати — атентати, които, и споредъ твърдението на Ва- шата преса, се инспириратъ и вър- шатъ отъ дохождащи отъ вънъ хора. А да се отмжшава на невинни хора — това даже и въ Азия не сжществува.

Ние протестираме най-силно про- тивъ това кърваво вилнение на Вашитъ органи въ Македония.

За българскитъ студенти: Михай- ловъ, Ивановъ.

За грѣцкитъ студенти: Маврома- тистъ.

За добруджанскитъ студенти: Д. Георгиева.

За бесарабскитъ студенти: В. Ерликъ.

За македонскитъ студенти: Геор- гиевъ.

За югославянскитъ студенти: Й. Перичъ.

За австрийскитъ студенти: Др. Е. Щерк.

ХРОНИКА

Д-во „Добруджа“ въ София ще има важно събрание въ недѣля 1. IV 10 ч. пр. обѣдъ въ стопанското у-ще „Мария Луиза“, на което ще се произведе изборъ на ново настоятел- ство. Необходимо е присѣтствието на всички членове.

Настоятелството на Младеж- ката Добр. група въ София е пред- приело нова регистрация на члено- ветъ на сжщата. За целта сж изпра- тени специални отворени писма до всички членове на групата. Умоляватъ се всички младежи добруджанци жел- лаючи да останатъ и за въ бждаще членове на групата, да се яватъ въ канцеларията която се помещава въ Търговския кооперативенъ домъ ул. „Алабинска“ № 35 III ет. стая № 127 и подтвърдятъ членството си. Сжщото се отнася и до случайно пропуснатитъ да имъ се изпратятъ покани.

Отъ настоятелството.

Въпреки обещанието ни, че ще издадемъ настоящиятъ брой точно на 15. III, неможахме да сторимъ това по финансови затруднения. Пакъ отпра- вяме горещъ апелъ къмъ всички съ- чувственици на трудното ни дѣло, както и къмъ читателитъ на в-ка, да ни се притекътъ на помощъ, като се впуснатъ въ събиране абонати, както и суми за фонда. Нека се разбере добре, че „Добруджанско Знаме“, като изразител на прокудената доб- руджанска младежъ и болкитъ и стре- межитъ на борческата добр. емигра- ция, разчита единствено на нея. По- ради което дългъ на всеки честенъ добруджанецъ е, да стане редовенъ четецъ на в-ка, като абонира и близ- китъ си. А лицата до които се из- праща в-ка нека не задържатъ нито денъ повече суми въ себе си, в кол- кото и скромни да сж тѣ, ни ги из- пращатъ веднага.

„Съкрушителнитъ факти“ които Д. Симеоновъ изнесе на съ- бранието на Соф. Д-во Добруджа противъ Мл. Съюзъ сж следнитъ: 1) Въ с. Топчии се „пращало“ „Добру- жанско Знаме“ въ 25 екземпляра а нѣмало добруджанци и мл. група. 2) Въ с. Липникъ нѣмало нито единъ добруджанецъ а „Добруджанско Зна- ме“ се разпространявало въ двайсе- тина екземпляра. 3) Нѣкой си Еню П. Георгиевъ амнистиранъ комунистъ билъ „окръженъ организаторъ“ на мл. съюзъ. За да се види кой заблуж- дава и доносници Ив. Георгиевъ де- кларира че нито единъ отъ „съкру- шителнитъ факти“ не отговаря на истината, защото въ въпроснитъ села не се изпраща нито единъ екземпляръ отъ „Добруд. Знаме“, а въпроснитъ „организаторъ“ е въроятно нѣкой тѣхенъ провокаторъ, защото никой отъ ржководителитъ на Мл. Съюзъ не го познава. За всичко това Ив. Ге- оргиевъ предложи анкета. Колкото за „въздействието“ на тия „съкруши- телни факти“ съветваме драскачи отъ в. „Добруджа“ да по-задържи ра- достта си за едно кратко време, ко- гато ще се види техния ефектъ.

Адресъ: ул. Алабинска № 35, Търговски Кооперативенъ Домъ